

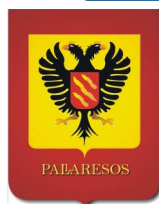
Associació de la Festa
Moros i Cristians
de Lleida

BUTLLETÍ MIC

SUMARI

Entrada de Gala i Batalla	1
Els Anglesola	2-3
Els Banu-Hud	4-5
Comparses bàndol cristià	6-7
Comparses bàndol moro	8-9
Les Ambaixades	10
Entrada infantil	11
Concurs de bandes	11
Imatges de la Batalla	12

COMPARSES CRISTIANES

COMPARSES MORES

LES TROPES DEL BÀNDOL MORO TORNEN A CONQUERIR MADINA LARIDA

21/05/17

A dos quarts de set del vespre, en un dia assolejat i amb els carrers plens de públic, va començar l'Entrada de Gala.

Els primers, per la porta del Lleó, la capitania cristiana dels Anglesola, encapçalats pel seu abanderat a cavall, amb els seus escuders, els escuts de les tres comparses cristianes i l'escorta dels soldats Falcons de Leyda.

Al seu darrere el seguici del comte Berenguer Gombau, també a cavall envoltat de la seva cort, nobles, bisbes, escolanets, frares, ballarines i una representació dels diferents gremis de l'època, als sons de la música tradicional dels grallers "Els Carreter".

A continuació la baronessa i el penó de la comparsa i les seves tropes desfilar al so de les marxes cristianes interpretades per l'Agrupació Musical Senienca.

Darrere van desfilar les filades de les comparses dels Pallaresos i dels Urgelencs

Filada de protocol dels Banu-Huds

amb les seves baronesses i penons al capdavant, acompanyats per la banda de la Unió Musical Sant Diego del Lloc Nou de Fenollet, i la llerband, respectivament.

Després de la sortida del bàndol cristià, l'exèrcit moro encapçalat pel raia dels Banu-Hud i el seguici de la capitania format per ballarines, gegants i guerrers a cavall, tot escoltant al seu caid Avicenna, amb la Cobla Quartana de música tradicional.

Darrere, la xeic i l'alam de la comparsa i les filades acompanyades per la Banda Municipal Ciutat de Fraga.

Tot seguit la resta del bàndol moro, primers els Al-leridis amb el seu xeic i alam i les seves tropes acompanyades per la banda de música de l'Associació Musical Ciutat de Benicarló.

Finalment i tancant l'Entrada de Gala, la comparsa dels Musa amb la xeic i l'alam i les seves filades acompanyades per la Banda Simfònica Unió Musical de Lleida.

NO SOU NINGÚ, AVICENNA, PER DONAR-ME CONSELLS A MI, BERENGUER GOMBAU.

Parlament del comte Berenguer Gombau i Avicenna

Després de l'entrada de gala, com a cloenda del magnífic cap de setmana fester i quan començava a caure la nit a les possessions del comte Berenguer Gombau d'Anglesola, van tornar a sonar els tambors de guerra del bàndol moro, encapçalat pel seu caid Avicenna, delerós per tornar a conquerir la seva estimada Madina Larida.

I van començar els parlaments, i a les paraules del comte Berenguer Gombau, senyor dels Anglesola "Cal·leu per déu!

Passa a la pàgina 12

HEMA SECADURAS, COMTE BERENGUER GOMBAU
 “MIRADES, RIALLES, DETALLS D’UNA AMISTAT SANA”

UFFF ... quina setmana més emocionant, però ni estressant ni al màxim. No sé com definir-la, però la setmana abans del gran dia és diferent a les de la resta de l'any.

Preparatus de darrera hora, canvis no previstos en l'últim moment; bé una infinitat de circumstàncies que no se perquè fan que al final tot quedi perfecte. Quantes sensacions, nervis, emocions i la por a que tot surti bé.

Arriba el gran dia dels Anglesola, a esmorzar!, que bé, quina alegria, tenim capitania i tots estem contents i il·lusionats. La pujada al carrer Cavallers com mai, amb la banda de música tocant fins arribar a dalt de tot (novetat d'aquest any fer una cercavila amb les bandes fins al carrer Cavallers).

Entrada infantil, sonen els primers compassos de la música, la pell de gallina. El banderer Emilio i jo som els primers a entrar a la plaça Sant Joan; les persones que omplen la plaça aplaudeixen efusivament. Van arribant les comparses cristianes i mores, tot perfecte. Quina sensació amb els festers, mirades, rialles, detalls d'una amistat sana.

Sortim ordenats en direcció als Camps Elisis per anar a dinar, les bandes toquen pasdobles, creuem el pont vell i no parem de ballar i cantar.

El nostre "quarter general" per canviar-nos el tenim al centre cívic de L'Ereta. ¿PERO ESTO QUE ESSSS? Déu meu quin caos, de 60 a 80 persones canviant-se al mateix temps; aquest porta el vestit d'un altre, vestits penjats en els "burros" i no hi ha persones per a utilitzar-los.

Fem un “RESET”, tornem a ficar a lloc a tothom i ja sembla que tot quadri. Aquest és el moment de més nerviosisme, amb diferència, de tota la capitania però com he dit abans tot s'alinea i surt bé.

Després d'aquest caos, arribo tard a la foto oficial i quan començo a tenir una mica de tranquil·litat he d'anar a l'entrevista de la tele, tot seguit al set de Lleida-tv.

Quan sembla que tot comença a anar bé,...a muntar a cavall. Un altre cop problemes; em diu el responsable dels cavalls que dos dels que portem no poden anar separats, que sinó ens havien avisat, pues va ser que no. El seguici està en marxa i cal prendre una decisió ràpida, val que vagin junts, després de tot ningú va dir que fos fàcil.

La sortida per la porta del lleó impressionant, única, exclusiva, perdoneu però no se com definir-la. Molt públic com cada any i com sempre en el seu lloc de costum, a la sortida per la porta del

Chema Secaduras, comte Berenguer Gombau dels Anglesola a cavall

lleó a l'esquerra, la meua família aplaudint i cridant. No hi són tots, hi falta una persona, ma mare, que tenia molta il·lusió de veure'm com a capità.

Al començament, la por a sobre del cavall era evident i els comentaris del públic ho feien pales “que guapo, quin luxe, aquest va cagat a sobre de cavall, jaja,jaja...”, després poc a poc va anar marxant i el gaudir va passar a un primer pla, que bé m’ho estic passant.

La batalla és l'acte on més tranquil estic, no hi ha presses per a res i tot el que cal dir o fer ja ho sabem pels assajos.

El desenvolupament de la batalla és un retrocés en el temps com les pel·lícules medievals de Charlton Heston.

En la lluita, de la qual sóc el perdedor, hem d'improvisar doncs li trenco l'espasa al caid Avicenna (mai vaig portar gaire bé això de perdre) i el desarmo quan en el guió era a l'inrevés, estic a punt de saltar-me'l, però una de les coses bones que té aquesta Festa és l'alternança i tractant-se de guanyar o perdre, moros o cristians mai perd ningú tots hi guanyen.

"ESO ES TODO AMIGOS". A títol personal voldria donar les gràcies a totes les persones que han fet possible la meua capitania cristiana, ja siguin de la comparsa o de fora, sense ells m'hauria estat molt difícil dur-la a terme.

Enhorabona al caid Avicenna pel seu triomf. Gaudeix.

SEGUICI DE LA CAPITANIA CRISTIANA DELS ANGESOLA

Membres dels gremis dels oficis de l'època

Soldats els Falcons de Leyda

Grup de nobles de la cort

Emilio Sanz, abanderat dels Anglesola a cavall

Escut dels Anglesola

La comparsa dels Anglesola a la Seu Vella de Lleida

SEGUICI DE LA CAPITANIA MORA DELS BANU-HUD

Titella gegant

Ball de moros i cristians

Gegant moro

Antoni Pomés, raia dels Banu-Hud a cavall

Escorta del caid a cavall

La comparsa dels Banu-Hud a la Seu Vella de Lleida

RAMON PERA, CAID DELS BANU-HUD

“RECORDO EL RAU-RAU QUE EM CORRIA DINS LA PANXA..”

Era diumenge 21 de maig de 2017. Jo encara no em creia el què estava a punt de passar. No vaig dormir en tota la nit. Recordo que em vaig aixecar i estava ansiós per posar-me el vestit de matí. Em vaig abillar de pressa i corrents però amb la pulcritud que requeria l'ocasió: la faixa encaixada on corresponia amb una exactitud infinita, les babutxes ben enllustrades, el turbant col·locat exactament on li pertocava... I quan finalment em vaig creure que havia arribat el moment i que ocupava el càrrec de caid, vaig decidir sortir al carrer amb un “garbo” imparable i donar per començat el dia més important del cap de setmana fester. Recordo l'esmorzar amb la comparsa, la sobretaula, els riures, les sensacions, les emocions... Recordo el *rau-rau* que em corria dins la panxa cada cop que sentia la paraula *capità* i les ganes que tenia per desfilat. Els segons, els minuts i les hores, aquell dia corrien més ràpid que mai i quan em vaig descuidar, ja estàvem entrant a Sant Joan... La desfilada del matí la recordo íntima, llúida, innocent, humil... I amb diferència és la que descriu millor l'essència de la festa: disbauxa, riures, vermut, música, “*pachanga*”... Sense dubte, el moment amb més caliu i més festiu de tot el cap de setmana.

No seria pertinent oblidar la desfilada de la tarda tampoc, ja que aquesta és potser la que més gent veu, la que a més públic arriba, la que dóna més color i llum i és potser la imatge més representativa que la gent té de la festa; tot i que sota la meua opinió és també massa ostentosa i inversemblant dins del marc de la recreació històrica de les lluites entre musulmans i cristians que fa l'associació. Tot i això no s'ha d'oblidar mai la gran quantitat d'esforços que els festers i la organització bolquen sobre aquest esdeveniment perquè sigui el més bonic possible, i sense dubte, cada any s'aconsegueix que la desfilada estigui a la altura de les expectatives del públic i dels propis festers: llum, color, moda, música... Tot recrea un atmosfera medieval molt curiosa que fa d'aquest acte, el més lluit, elegant i bonic de tota la festa a ulls dels espectadors, sense dubte. Jo d'aquest moment recordo la infinita felicitat de poder encapçalar la tropa musulmana a cavall, amb el meu company i amic, en Toni Pomés, com a abanderat. El que més il·lusió em va fer, va ser poder aplicar el que havia après anteriorment en alguna classe d'hípica –i que tard o d'hora havia de servir-me– per poder muntar a cavall pels carrers de Lleida i ser capaç de portar-lo jo sol! Per un moment, vaig perdre el món de vista i em vaig traslladar “*al medievo*”. Em sentia com un caïd de l'època que baixava del seu palau per controlar l'estat de la seva medina. Era una sensació de felicitat, il·lusió, plaer, tranquil·litat... Absolutes!

Ramon Pera, caid Avicenna a cavall

Crec que la millor manera d'expressar aquest sentiment és parlar de màgia.

I finalment, per poder cloure una diada tant especial, cal parlar de la batalla al pont llevadís de la Seu Vella, als peus del campanar, a les muralles de la catedral i sota l'atenta mirada de la mitja lluna i la Suda. Em ve al cap el moment de començar, dins d'aquell túnel fosc i humit, encapçalant amb en Toni Pomés la tropa musulmana, ambdós preparats per comandar el setge de Lleida i conquerir-la. El moment de sortir, marcant el pas al ritme del *Chimo*, va ser sense dubte el més imponent de la batalla: la brillantor, el color i la llúidesa de les vestimentes musulmanes, amb aquells brodats d'or, la pedreria de les capes, els perfils de mitja lluna de les espases... Em posava la pell de gallina i excitava tots els meus sentits. Era un moment de plaer i felicitat immensurables.

Recordo el moment de la lluita amb en Chema, el meu homòleg cristià, qui a pesar de les circumstàncies en l'acarnissada lluita, EM VA PERDONAR LA VIDA I EM VA DONAR UNA OPORTUNITAT PER RECONDUIR LES TROPES MUSULMANES A LA VICTÒRIA després que la meua espasa es fes miques. Aquest moment, juntament amb els parlaments, allà al mig del pont, essent el centre de tot l'espectacle i el focus d'atenció del públic... Sense dubte és el

ENTRADA DE GALA. LES COMPARSES CRISTIANES

Comparsa fundada l'any 1.995

Emilio Sanz, abanderat dels Anglesola

Chema Secadras, comte Berenguer Gombau

Baronessa i penó de la comparsa

Ve de la pàgina 2

Gràcies als abanderats Emilio i Toni per estar a l'alçada de tot. Demano disculpes si en alguna cosa m'he equivocat però tornaria a equivocar-me una altra vegada.

Continuaria escrivint pàgines i pàgines perquè un dia així no te l'acabes mai, emocions, anècdotes i "subidones".

P.D que consti en acta que vaig perdonar-li la vida al caid a la batalla. ja, ja,ja.

